

EDO BRUNNER

ZEEUWS GELUK

Huisacteur en -columnist Edo Brunner test elke maand een dikke bak voor *TopGear*. Deze maand is de beurt aan de wonderschone Mercedes SLS AMG

DAAR ZAT IK DAN, MIDDEN IN DE stad met een hele vette Mercedes SLS AMG onder mijn kont. Wat een wonderschone bolide, wat een gratie en wat een geluid. De SLS past wat mij betreft qua geluidsplezier zonder twijfel in het rijtje Audi R8 V10, Ferrari 599, Aston Martin DBS en de Corvette. Zo schoon, *clean* en beschaafd is er van buiten uitziet, zo verschrikkelijk ordinair klinkt ie. Maar dan in de meest positieve zin van het woord. Wat een magnifiek geluid.

Ik begin steeds meer in te zien dat sportwagens om maar drie redenen te gek zijn: acceleratie, geluid en dat met andere automaniakale vrienden delen. Het maakt eigenlijk helemaal niet uit hoe ie er van binnen uitziet. Comfort is ondergeschikt, de audio-installatie al helemaal, bagageruimte, veiligheid en verbruik: poep! Begrijp me goed, *een stukje* comfort is fijn, zeker met mijn ideale maatje, maar het doet er eigenlijk helemaal niet toe. Het gaat om die drie dingen en dat heeft deze Mercedes SLS AMG allemaal.

Wat een heerlijke wagen om zinloos mee over de wegen te razen en op de binnenwegen van Zeeland door de polder te tetteren, en met de eenvoud van een scheet de toeristische caravansukkelaar in te kunnen halen. Zo veel vermogen en zo veel souplesse, en je hoeft echt niet even te claxonneren om te communiceren dat je eraan komt, want eenieder hoort deze auto van verre aankomen: of je nu binnen of buiten zit, op of onder je auto, voor of achter je caravan. Deze auto kun je niet missen.

Ik zat daar midden in de stad en niemand was thuis om op te halen voor een onvergetelijke rit in deze Mercedes. Wat moet je doen als je vijf uur de tijd hebt om in een SLS te karren zonder doel of objectief? Waar ga je dan heen?

Een van de dingen die ik de afgelopen twee jaar geleerd heb, is dat het heel tof is om dikke karren te mogen testen, maar dat het wel veel leuker is om dat met een vriend te doen dan in je eentje. Met zijn tweeën, meer plezier! (Dat is natuurlijk in meerdere situaties het geval.)

Net op het moment dat ik dacht dat ik dan maar een beetje doelloos rond zou gaan tuffen, kreeg ik een sms van mijn goede vriend Patrick Lodiers van BNN. Ik was een maand eerder met de nieuwe Jaguar XJ Supercharged samen met mijn vriendin, op de dag dat Nederland tegen Brazilië moest voetballen, naar Zeeland gereden voor *een stukje ontspanningsbelevingsgebeuren onze kant uit*. We hadden een heerlijk dagje op het strand gepland en toen we het om een uur of vijf wel gezien hadden en de eerst zo stralende blauwe lucht begon te betrekken, wilden we in de buurt een pannetje Zeeuwse mosselen gaan manjaren.

even lekker rustig kunnen eten. Maar helaas, ook hier weer loeiende koeien in het dorpscentrum, en overal waar zich ook maar iets van horeca bevond. Het werd vervelend want we begonnen toch behoorlijk honger te krijgen en je moet mijn vriendin echt niet hongerig meemaken op dit tijdstip, dan kun je je romantiek en gezelligheid wel in een plekje stoppen waar het warm en donker is.

Uiteindelijk vonden we een heuse viskraam die op een rustig en een beetje achteraf gelegen parkeerterreintje stond, geen gek te bekennen dus, *fokkit*, dacht ik, we scoren gewoon lekker een *vissie uit het vuistje*. Ik vond het ineens ook heel romantisch.

‘Als een modderfokker ben ik naar Zee en hoewel ik niet harder dan 190 ben ik een slordige anderhalf uur later ter

Maar overal was het een teringzooi van dronken mensen en werden de terrassen bevolkt met oranje geklede debielen die allemaal als koeien stonden te loeien. Nederland had blijkbaar gewonnen van Brazilië. Het is fascinerend hoe Nederlanders, als ze een beetje dronken zijn en een feestje te vieren hebben, allemaal van die koeien worden. Iedereen kan alleen nog maar geluiden uitstoten die je ongeveer zo zou schrijven: ‘hoeeieueueueuoeeoooooeu’ of ‘heeeueueuiooooooaaaaaaaaaaaaaloe’ en dat dan met z’n allen tegelijk, de hele tijd en het liefst zo hard mogelijk.

We vonden in het mooie Zeeland geen prettig, rustig terrasje. Verschillende dorpjes hadden we al *uitgecheckt* tot we bij het dorpje Vrouwenpolder kwamen, daar zou het gebeuren, dacht ik. In dit gat, waar niemand ooit van gehoord heeft, zal vast dat ene kleinste pittoreske mosselrestaurantje zijn waar we

In Vrouwenpolder, met een dikke Jaguar XJ, in de eerste verkoelende druppels van een paarse onweersbui, onder de pui van een heuse viskar, een visje eten: fantastisch! De eigenaar van de viskar wilde eigenlijk net afsluiten, maar omdat we er zo hongerig uitzagen en de dikke Jag hoge ogen gooide, wilde hij nog wel wat voor ons bakken en klaarmaken. Het was top. Ik dacht dat het niet erg waarschijnlijk zou zijn dat ik binnenkort weer eens hier in deze *middle of nowhere* terecht zou komen.

Snel las ik de sms van Patrick: ‘Sta ik aan de viskraam in Vrouwenpolder. Hebben ze het over jou en je Jaguar. Wanneer kom je weer langs hier in Zeeland? De mosselen zijn top.’ Ik had de SLS maar tot vier uur, dus ik dacht: als ik nu naar Zeeland zou scheuren en voor vieren terug moet zijn, dan mag ik wel opschieten.

Haha! Maar ik zit in een SLS AMG dus dat moet lukken. Als een *modderfokker* ben ik naar Zeeland geknald en hoewel ik me redelijk netjes heb gedragen – ik ben niet harder dan 190 gegaan – was ik een slordige anderhalf uur later ter plaatse. Patrick, die stiekem ook wel van dikke auto's houdt, reed met me mee toen we na de koffie vonden dat we als lunch maar eens een vissie moesten gaan eten. Dus wij naar diezelfde viskar als een paar weekjes geleden. Het werd een groot feest van herkenning en gezelligheid.

Ik had de Mercedes behoorlijk asociaal voor de viskar geparkeerd, met de vleugel-

land geknald gegaan, was plaatse'

deuren open zodat iedereen eens rustig kon kijken en snuffelen. Hele hordes jongeren en ouderen verzamelden zich rond het monster en mobieltjes en camera's klikten erop los. Het eens zo rustige Vrouwenpolder was uitgelopen om naar de SLS te komen kijken want ze hadden 'm natuurlijk al wel gehoord.

Ondertussen stonden wij gezellig een vers gerookte paling en een haring met uitjes te nassen en met de zoon van de eigenaar van de viskar over de SLS te filosoferen. Koud hadden we onze lunch achter de kiezen of ik zag dat ik er toch echt weer vandoor moest; ik had nog maar anderhalf uur voor het vier uur was en ik was bang voor de consequenties als ik te laat zou zijn. Ik nam afscheid van heel Vrouwenpolder en besefte dat het weer knallen geblazen zou worden, maar ik had er zin in.

